

Pinsedag – Joh. 14, 22- 31

290, 299, 282 / 291, (288), 723   *Holst.+Magleby*

*Gud Faders Ånd! kom til os ned
med Himlens ild: Guds kærlighed!*

*Læg på vor tunge nådens røst
med livets ord til evig trøst! Amen*

Her først på sommeren er vi kommet til den tredje af de store kristne højtider – pinsen. Pinse er Helligåndens fest og en åndelig fest. Umiddelbar er denne fest ikke nær så håndgribelig som jul og påske. Jul handler om fødsel, og en del af påskefejringen handler om lidelse og død. Det kan vi alle forholde os til. Vi kender fødsel, lidelse og død fra vort eget liv. Men jul handler om mere end fødsel. Den handler om, at Gud blev menneske. Påskens omdrejningspunkt er ikke lidelse og død, men opstandelse. Påsken fortæller, at der er en magt stærkere end døden, og den magt er Guds kærlighed, der fik kød og blod i Jesus. For til fulde at begribe jul og påske kræves Helligåndens hjælp. Helligånden må blæses ind i mennesket, så troen på Guds kærlighed som virksom i verden vækkes. Som et bevidstløst menneske kan få fornyet livskraft, hvis en anden giver den bevidstløse kunstigt åndedræt, således blæser Helligånden nyt

liv i mennesker, når vi er forstenede i bekymringer, sorg, smerte og angst el. vores syn på verden er blevet som et excelark, hvor alt kan sættes i koloner og gøres op i tal.

Disciplene var forstenede i bekymringer, sorg, smerte og angst, da Helligånd kom og blæste nyt liv i deres mod og deres tro den første pinse. Fra at være disciple, der fulgte og lærte af Jesus, blev de den dag apostle dvs. udsendinge. De havde set Jesus blive korsfæstet, mødte ham igen efter opstandelsen for siden at se ham blive taget op i Himlen. De var her 50 dage efter Jesu opstandelse alene, rådville og bange, men Helligånden gav dem modet til at blive apostle, der fortalte om Jesus som Guds Søn og som den, der kan frelse mennesker fra synd og død og bringe os tilbage til fællesskabet med Gud. Først da disciplene modtog Helligånden, blev Jesu ord fra sin afskedstale "Rejs jer, lad os gå herfra" til virkelighed for dem. Først da var de klar til at gå ud i al verden og bringe bud om den frelse, de havde fundet i Kristus Jesus.

De seneste søndage har evangelieteksterne været fra denne afskedstale. Taler som Jesus holdt for sine disciple skærtorsdag aften står at læse i Johannes evangeliet. I talen forbereder

Jesus disciplene på, hvad der skal ske. Han vil blive anholdt, anklaget for blasfemi og oprør. Han vil blive underkastet pinligt forhør og dømmes til døden ved korsfæstelse. På 3. dagen vil han opstå og være hos dem en kort tid, for atter at vende tilbage til sin Fader i himlene. Men han vil ikke lade dem alene. Faderen vil sende dem en talsmand, Helligånden. Den skal være deres inspirator og minde dem om Jesu ord og gerninger, som de så kan bringe verden bud om. Jesus taler også meget i denne tale, man kunne også sige hans testamente, om den indbyrdes kærlighed mellem ham og Gud Fader og den indbyrdes kærlighed mellem ham og disciplene. Dermed fortæller han om sig selv som knudepunktet, der knytter Gud og mennesker sammen i kærlighed.

Jesu afskedstale er meget smuk og inderlig, men der er også noget vemodigt, næsten indelukket over den. ”Rejs jer, lad os gå herfra!” bliver derfor befriende ord. Nu skal der ske noget. Ord skal omsættes i handling.

Man kan forestille sig, at disciplene efter korsfæstelsen og frem til opstandelse og derefter i de 10 dage fra Jesu vendte tilbage til himlene til de modtog Helligånden, igen og igen er vendt tilbage til denne tale. Når man er ladt alene og har mistet én man holdt af, vender man igen og igen tilbage til minderne om,

hvad den savnede sagde og gjorde. Det er meget intenst at være i sorgens og savnets rum, men det er også iltfattigt. Ens eget liv bliver mindre, hvis ikke der kommer ny luft til. Man må have luft for at begynde livet på ny og kunne ånde frit. Da disciplene modtog Helligånden den første pinse blev der blæst nyt liv i dem, og de forlod det lukkede rum, de opholdt sig i, for at fortælle om Jesus, som havde givet dem nyt liv ved at bringe Guds kærlighed til dem. Deres bekymringer, sorg og angst blev blæst væk af Hellig Ånden, og de var klar til at bringe bud til alverden om Jesus som Guds Søn.

I dag er det os, der skal bringe verden bud om Jesus Kristus som Guds kærlighed, der fik krop i manden fra Nazareth. Da vi som disciplene også tit havner i bekymringens, tvivlens og modløshedens indelukkede rum, har vi brug for Helligånden til at puste nyt liv i vores tro og mod.

Hvor kan vi så møde Helligånden? Det kan vi i princippet overalt. Ånden har det jo lige som vinden; den blæser, hvorhen den vil. Men et godt sted at møde Helligånden er i Guds ord. Guds ord som det lyder i Biblen og som det udfoldes i prædikener og salmer. Netop i salmernes forening af ord og toner kan man mærke Ånden. Vi mærker den helt konkret, fordi vi

virkelig skal have åndedrættet med, når vi synger. Synger vi sammen med andre, fornemmer vi også et fællesskab båret af Ånd. Ikke underligt, at sang har været en del af det kristne fællesskab i gudstjenesten næsten siden kirkens begyndelse. Salmesangen er en væsentlig del af en evangelisk-luthersk gudstjeneste. Sammen takker og priser vi Gud som i et fælles åndedrag.

Som regel er salmesangen akkompagneret af orgelmusik. Det er der delte meninger om. Mange finder orglet gammeldags og højtideligt. Skal vi ikke hellere have band med trommer, bas, guitar og keyboard eller i det mindste er mere tidssvarende klaver? Måske, men orglet har noget, de andre instrumenter ikke har. Orglet har ånd. Det ånder så at sige som et menneske. Det tager luft ind ved hjælp af en blæsebælg. I dag foregår det elektronisk. Førhen stod et menneske og trådte på blæsebælg for at puste luft ind i orglet. Så er det organistens opgave at lukke luftet ud gennem piberne på kontrolleret vis, så der frembringes toner. På samme måde trækker vi luft ind, som vi lukker ud på mere el. mindre kontrolleret vis, når vi synger. Hvor mange andre instrumenter frembringer lyd ved anslag, ånder orglet som et menneske. Det fylder rummet med lyd, der omslutter os, som Guds kærlighed omslutter os.

Hvor andre instrumenter er variationer over trommen, der kalder til kamp, er orglet en mekanisk, lidt stor og klodset udgave af det menneske, som Gud blæste sin ånde ind i, så det blev et levende væsen. Som et stort levende væsen, der går i samklang med det menneskelige åndedrag, bliver orglet sammen med vores egen sang et lydbillede på Helligånden, der fylder os med inspiration til at gøre kærlighedens gerninger og bringe bud om en mild og kærlig Gud, der åbenbarede sig i Jesus Kristus.

GLÆDELIG PINSE

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd
Du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen